

POSUDEK OPONENTA PÍSEMNÉ KVALIFIKAČNÍ PRÁCE

Název práce: Violoncellové sonáty J. B. Foerster

Autor/ka práce: Vladimír Kubálek

Studijní program: Violoncello

Typ studijního programu: Bakalářský

Vymezení cíle a jeho naplnění: Přiblížení a rozbor dvou violoncellových sonát J. B. Foerster pro violoncello a klavír.

Aktuálnost tématu (a relevance zvolené metodologie v případě diplomové práce): Aktuálnost spočívá ve výběru tématu o kterém existuje jen málo literatury.

Odborný přínos, původnost práce a její případné využití v praxi: Práce je hodnotná v tom, že vychází z osobní interpretační zkušenosti autora.

Logická stavba a členění práce: Práce je rozvržena do tří kapitol: seznámení se skladatelem a následně popis a rozbor první a druhé sonáty.

Formální úprava a náležitosti práce včetně jejího rozsahu: Úprava je velmi přehledná a rozsah odpovídá Bakalářské práci.

Práce s informačními zdroji:

Jazyková, stylistická a terminologická úroveň: Celkově považuji diplomovou práci Vladimíra Kubálka za velice přínosnou, je napsána pestrou, čtivou a bezchybnou češtinou. Je rozvržena do logických úseků s krátkými přehlednými odstavci.

Stanovisko posuzovatele k výsledku kontroly Theses: V pořádku.

Celkové/vlastní shrnutí hodnotitele:

V první kapitole si můžeme zopakovat Foersterův životopis a připomenout si, že již skladatelův dědeček Josef byl muzikant, který hrál na violoncello. Strýc Antonín byl také hudebník - dokonce mezinárodně uznávaný. Další strýc Karel byl varhaník. Otec Josef byl výraznou hudební osobností. Vedle skladatelské tvorby působil jako varhaník mimo jiné také u sv. Mikuláše na Malé Straně nebo později jako kapelník svatovítské katedrály.

Josef Bohuslav vystudoval Varhanickou školu a hned jeho první skladby získávaly vysoké uznání nejen interpretů, ale třeba i Antonína Dvořáka nebo Edvarda Griega. Při jeho osmiletém působení v Hamburku, které začalo v roce 1893, poznal Foerster Gustava Mahlera, se kterým navázal celoživotní přátelství. Jeho další pobyt ve Vídni se protáhl až do konce první světové války. Po návratu do Prahy - roku 1919 - začíná vyučovat kompozici na Konzervatoři. Angažuje se ve významných hudebních spolcích, píše kritiky do novin a časopisů, je dokonce i jeden z kandidátů na prezidenta republiky v roce 1938. Umírá v 92 letech 29. května roku 1951.

Druhá kapitola je věnována Foersterově sonátě pro violoncello a klavír číslo 1 f moll, opus 45. Zde jsem se dověděl, že skladba byla dokončena 1. října 1898 a připsána Hanuši Wihanovi, který ji také premiéroval. Následuje poměrně velice podrobný harmonický a tonální rozbor celé skladby. Zcela jsem souzněl s Vláďovým komentářem, kde se zmiňuje o svých nepříjemných pocitech na mnoha místech, která jsou psána často až proti obvyklé technice hry na violoncello. Podobně také souhlasím s potřebou interpreta upravit některá místa jak agogicky tak i dynamicky. Zaujal mě i jistě pravdivý pohled klavíristy Petra Falkenauera, že skladatel nebyl často citlivý ani ke klavíristům. Osobně mám pódiovou zkušenost s Foersterovým cellovým koncertem. Tam je také těch krajně technicky i zvukově problematických míst pro interpreta požehnaně.

Ve třetí kapitole se Vladimír zabývá se stejným rozvržením svých rozborů a komentářů Sonátou č. 2 c moll, op. 130, napsanou v roce 1926 a věnovanou významnému českému cellistovi Antonínu Fingerlandovi.

Práce je rozhodně přínosem v popularizaci nejen dvou téměř neprováděných violoncellových sonát, ale také pro připomenutí si významné osobnosti české hudební kultury Josefa Bohuslava Foerstera.

Otázky a náměty k diskuzi při obhajobě: na základě diskuze při obhajobě

Doporučení práce k obhajobě: Doporučuji k obhajobě.

Navrhovaná klasifikace: A

Datum vypracování posudku: 28. 8. 2023

doc. MgA. Michal Kaňka

